

veringen til at virke så hurtigt som overhovedet muligt. Det vil sige, at man hele tiden vil følge, hvordan det her kører.

Dernæst mener jeg at kunne slå fast, at det ret og pligt-tilbud, der gælder efter 1. januar 1999, skal iværksættes straks efter 2 års ledighed, og når det sker, er der ingen problemer.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at være positiv, for jeg ved, det glæder arbejdsministeren i den grad.

Det her er en stramning af reglerne, og det ser vi absolut positivt på. Så er det også sagt. Det er et så lille minimum af en stramning af reglerne, som det næsten kan lade sig gøre, men det er o.k., at aktiveringsperioden strammes op, det er positivt.

Men vi ser ikke – og derfor vil vi også komme med yderligere forslag – at der er mulighed for den kontrol, som vi gerne vil. Bl.a. er der stadig væk ikke i nogen af forslagene bare tilnærmelsesvis mulighed for at kunne samkøre registre, sådan at vi forhindrer, at der bliver svindlet med tingene.

Ministeren og nogle ordførere har sagt: Jamen uha, det må vi endelig ikke tale om. Men hvorfor i alverdens riger og lande må vi ikke få lov til at være ærlige? Hvorfor må vi ikke få lov til at sige, at der er nogle, der prøver på at omgå reglerne? Selvfølgelig må vi det, og derfor er vi også på et tidspunkt nødt til at komme med nogle lovinitiativer, der siger, at vi må have kontrol med det.

Og kontrol er nødvendig, når vi taler om, hvilke former for jobtræning der skal til, og når vi taler om, hvad det er for nogle reelle job, der skal til. Vi skal have en ordentlig form for kontrol. Ellers får vi udbygning af det, vi har haft indtil nu, nemlig tømme-vandpytte-projekter. Det er dog det mest vanvittige, der findes. Jeg er med på, at der reelt ikke er nogen, der har tømmt vandpytter, men nogle projekter har været lige så vanvittige.

Jeg giver SF meget ret, når de siger: Jamen det, der skal til, er reelle job til alle. Det er ikke beskæftigelsesopgaver, der skal til. Det er reelle job. Det kan vi skabe, hvis vi står sammen og vil gøre noget for erhvervslivet, men vi kan ikke gøre det ved at lave nogle kunstigt skabte job hverken i kommuner eller amter eller på statsplan, eller hvor man nu ellers havde tænkt sig at tvinge dem ind i erhvervslivet.

Fremskridtspartiet er meget glad for, at der er en stramning af overgangsydelsen, men den

skulle have været, om jeg så må sige ført konsekvent igennem. Det skulle have heddet: Fra 1. januar 1996 stopper overgangsydelsen, punktum. For denne her idé med, at man siger: Nå ja, de, der nærmer sig, og hvis de nu alligevel er lige ved osv., så kan de få lov til at køre videre, den duer ikke. Vi har ganske enkelt ikke råd til det. I øvrigt er det spild af gode ressourcer at sige, at folk, fordi de nærmer sig 50 år, skal have lov til at lade være med at gå på arbejde, men skal have det hele klarert ved overførselsindkomster, som der reelt er tale om.

Men så kommer vi til det, der næsten er det allerværste i det her forslag, og som kan få Fremskridtspartiet til at blive meget, meget ked af det, vred, ophidset, ligegyldig hvad man har tænkt sig at bruge af superlativer, og det er, at man nu putter ind i et forslag, som vi nok alle sammen kunne have nået frem til – det var da i hvert fald en stramning, der var af det gode – at a-kasserne lige akkurat skal tvinges væk fra frivillige aftaler og fra at være på 5.000 medlemmer, for de skal op på 50.000, således at man sikrer sig, at det er de gode gamle fagforeninger, der nu får et klap på skulderen imod arbejdstagerens ønske, imod al sund fornuft, og så kommer regeringen bare flot og siger det sådan. Det er fuldstændig korrekt, som det er blevet sagt, at i første optryk af lovforslaget stod der, at det skulle gælde fremover, og i det andet optryk står der, at de næstkommende skal være på 50.000. Det hjælper ikke meget.

Der er ingen her, der er i tvivl om, tror jeg, at Fremskridtspartiet går ind for, at alle a-kasser privatiseres her og nu, færdigt arbejde. Så er det op til den enkelte arbejdstager, hvor de ønsker at have deres a-kasse, og hvilken en det skal være. Vi går også ind for, at det skal kunne være tværfagligt, og at enhver skal kunne starte den op.

Men det er ikke det, som forslaget i dag går ud på. Det går ud på, at regeringen kommer og siger: Alt, der kommer fremover, skal ikke kun være på 5.000 medlemmer. Det skal være 50.000. Det er at lægge en bombe under alt, hvad der hedder, at man skal have lov til at aftale sig frem.

Men det er altså også regeringens målsætning. Det har vi jo set i debatten i dag, vi har set det før, vi ser det ustanselig: At man ønsker, at nu skal man efter Socialdemokratiets vilje kunne gennemtrumfe, at det skal være de store arbejdsløsheds-kasser, de store partier, der skal bestemme, hvordan alt folket skal leve.